

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 019770 17 Кж 3
Бања Лука, 18.05.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог О. М., због кривичних дјела изнуде из члана 242. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. истог Закона и кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 6. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Д. К. из Б. Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 019770 17 К од 16.03.2017. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички јавни тужилац Витомир Солдат и бранилац оптуженог, донио је 18.05.2017. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована жалба браниоца оптуженог О. М. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 019770 17 К од 16.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 019770 17 К од 16.03.2017. године, оптужени О. М. је оглашен кривим због кривичних дјела, изнуде из члана 242. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (двије) године, кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци и кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 6. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, па је примјеном одредаба члана 42. став 2. тачка 2. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (двије) године и 7 (седам) мјесеци. У ту казну му је урачунато вријеме проведено у притвору од 19.11.2016. године који притвор је трајао до 16.03.2017. године када је пресуда и донесена.

На основу члана 44. став 1. КЗ РС оптуженом је у изречену казну урачунато вријеме проведено у притвору од 19.11.2016. године до 16.03.2017. године.

На основу члана 62. КЗ РС оптуженом је изречена мјера безбједности одузимања пиштоља „Црвена застава“ са подацима о истом наведеним у изреци ове одлуке првостепене пресуде.

На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка у износу наведеном у изреци, те паушалног износа од 150,00 КМ као дијела трошкова кривичног поступка.

Против те пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог због одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом утврди мања казна за кривично дјело изнуде из члана 242. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС и да му се изрекне мања јединствена казна или да се та пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Окружни јавни тужилац је поднио одговор на жалбу и предложио да се она одбије као неоснована.

На сједници вијећа бранилац оптуженог је изложио жалбу, остао код навода и приједлога из жалбе, а републички јавни тужилац код одговора на жалбу браниоца.

Сједница вијећа је одржана у одсуству уредно обавијештеног оптуженог, а што је у складу са одредбом члана 318. став 4. ЗКП РС.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу и одговор на жалбу а све у складу са чланом 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Првостепени суд је при утврђивању појединачних као и осуди на јединствену казну затвора имао у виду све олакшавајуће околности на страни оптуженог, али и отежавајућу да је раније за истоврсна дјела осуђиван, а што произилази из образложења пресуде. Стога када је ријеч о кривичном дјелу изнуде и овај суд налази да није било мјеста примјени одредаба Кривичног закона Републике Српске о ублажавању казне за ово кривично дјело, јер одредба члана 242. став 2. КЗ РС за које је оптужени оглашен кривим, прописује за ово кривично дјело казну затвора од двије до дванаест година. Оптуженом је дакле за ово кривично дјело утврђена најмања мјера казне, због постојања околности које нису оправдавале примјену одредаба о ублажавању казне, што је побијана пресуда и образложила. Када је ријеч о кривичном дјелу тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС, утврђена казна представља најмању мјеру казне за ово кривично дјело, а за кривично дјело из члана 399. став 6. КЗ РС је прописана новчана казна или затвор до једне године. У овом случају, а обзиром на ранију осуђиваност и по оцјени овога суда није било мјеста изрицању новчане, као блаже врсте казне.

Имајући у виду све наведено, овај суд налази да су појединачно утврђене казне правилно утврђене, а да је правилна и одлука суда о изрицању јединствене казне примјеном одредаба КЗ РС о изрицању казне за дјела у стицају.

Појединачно утврђене као и осуда на јединствену казну су потребне и довољне да се оствари сврха кажњавања прописана у члану 28. КЗ РС како са аспекта опште (генералне) тако и посебне (специјалне) превенције.

Стога је залагање жалбе да се побијана пресуда преиначи на начин да се оптуженом утврди мања мјера казне затвора за кривично дјело изнуде, те изрекне и мања јединствена казна, неосновано.

Жалбом се побија и пресуда у одлуци о трошковима кривичног поступка, али се за тај основ побијања не наводе разлози, па је и у овом основу побијања пресуде жалба неоснована.

Овај суд је у смислу члана 320. ЗКП РС по службеној дужности испитао да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, те нашао да ни ова повреда на коју суд у смислу наведене одредбе пази по службеној дужности, није учињена.

Из свих наведених разлога ваљало је жалбу браниоца одбити као неосновану на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић